

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/119/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6419010130
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Buceková, PhD., LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6419010130.5

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Bucekovej, PhD., LL.M a sudcov JUDr. Mária Šuleja a JUDr. Andreja Matušovica v trestnej veci obžalovanej A. B., C. D., nar. XX. XX. XXXX pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn.: 4T/17/2019 zo dňa 30. 07. 2025, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. januára 2026, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovanej A. B.

z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn.: 4T/17/2019 zo dňa 30. 07. 2025 bola obžalovaná A. B. uznaná vinnou z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom od 06. 08. 2024, na tom skutkovom základe, že

ako konateľ a osoba oprávnená konať v mene spoločnosti FC REAL, s.r.o., so sídlom Nová Baňa, Stará Huta 5, IČO: 46 187 014, okres E., po predchádzajúcej sprostredkovanej dohode s F. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G., H. XXX/XX, I. A. a J. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G., I. L. XXX/X, okres A., na tom, že F. A. a J. K. budú za jednorazovú finančnú odmenu po dobu 3 až 6 mesiacov po podpise Kúpnej zmluvy zapísaní v katastri nehnuteľností ako vlastníci rodinného domu, pričom sa jednalo o nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX nachádzajúce sa v katastrálnom území M., obec M., I. N. O., a to pozemky registra „C“ - parcelné číslo 322/55 o výmere 803 m², druh pozemku - orná pôda a pozemok parcelné číslo 322/114 o výmere 77 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, ďalej stavby - rodinný dom, súpisné číslo XXX na parcele registra „C“ parcelné číslo XXX/XXX, pričom počas uvedenej doby bude obvinená mesačne zasielať na bankový účet číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX patriaci F. A. finančné prostriedky na účel uhrádzania mesačných splátok úveru poskytnutého Slovenskou sporiteľňou, a. s., na kúpu uvedených nehnuteľností a následne po dobe 3 až 6 mesiacov obvinená uhradí zvyšnú sumu úveru a vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam bude z F. A. a J. K. prevedené na iného vlastníka, pričom obvinená po podpise Kúpnej zmluvy zo dňa 26.03.2013, ako aj Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a mandátnej zmluvy zo dňa 26.03.2013 v O. O., J., v Banskej Štiavnici na Radničnom nám. 14, za účelom získania finančných prostriedkov vo výške 96 000,- € z úveru, sprostredkovane vyplatila jednorazovú finančnú odmenu F. A. a J. K., avšak do súčasnej doby neposkytuje F. A. a J. K. žiadne finančné prostriedky na uhrádzanie mesačných splátok úveru a taktiež do súčasnej doby neuhradila nesplatenú zvyšnú sumu úveru, pričom obvinená dňa 26.03.2013 ako konateľ a osoba konajúca v mene spoločnosti FC REAL, s. r. o., a ako predávajúca vedela, že predchádzajúci vlastník predmetných nehnuteľností, ktorým bol G. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. H. XXX, I. N. O., dňa 07.12.2012 písomne odstúpil od Kúpnej zmluvy zo dňa 07.11.2012, na základe ktorej spoločnosť FC REAL, s. r. o., nadobudla vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, a teda obvinená si bola vedomá toho, že vlastnícke právo spoločnosti FC REAL, s. r. o., k predmetným nehnuteľnostiam je spochybnené, zároveň do súčasnej doby na Okresný úrad Dunajská Streda - katastrálny odbor nebol podaný Návrh na zápis vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam s

Kúpnu zmluvou zo dňa 26.03.2013, na podklade ktorých by Okresný úrad Dunajská Streda - katastrálny odbor mohol konať vo veci zápisu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v prospech kupujúcich F. A. a J. K., pričom rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 8C 148/2013 zo dňa 21.03.2016, právoplatným dňa 07.09.2016, súd rozhodol, že G. L. je výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností, pričom F. A. a J. K. splátky úveru do súčasnej doby O. O., a. s., uhrádzajú spolu vo výške 443,43 € mesačne, hoci nie sú vlastníkami predmetných nehnuteľností, čím obvinená uviedla do omylu F. A. a J. K. tým, že budú dočasnými vlastníkami predmetných nehnuteľností, taktiež tým, že neurobila úkony smerujúce k uskutočneniu prevodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v prospech F. A. a J. K., ako aj tým, že úver, ktorí si zobrali ako kupujúci predmetných nehnuteľností a dočasní vlastníci bude splácať obvinená, čím obvinená A. B., nar. XX.XX.XXXX, svojím konaním spôsobila F. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G., H. XXX/XX, I. A. a J. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G., I. L. XXX/X, okres A., škodu spolu najmenej vo výške 31.040,10 € a seba obohatila sumou 96.000,- € z úveru poskytnutého Slovenskou sporiteľňou, a. s., pričom táto suma bola vybratá v hotovosti z bankového účtu patriaceho spoločnosti FC REAL, s. r. o..

Za to bolo obžalovanej podľa § 44 Trestného zákona upustené od uloženia súhrnného trestu s tým, že trest odňatia slobody vo výmere štyri roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý bol obžalovanej uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Nitra, č.k. 5T/18/2016-2182 zo dňa 29. 04. 2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp.zn.: 2To/74/2022 zo dňa 23. 10. 2023, právoplatným dňa 23. 10. 2023 pokladá na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť škodu poškodeným F. A., nar. XX. XX. XXXX vo výške 48 000,- eur a J. K., nar. XX. XX. XXXX vo výške 48 000,- eur.

Proti tomuto rozsudku podala ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaná, ktoré písomne odôvodnila prostredníctvom svojho obhajcu.

V písomných dôvodoch odvolania doručených okresnému súdu dňa 30. 10. 2025 obhajca obžalovanej uviedol, že z vykonaného dokazovania určite nie je preukázaná jej vina a je evidentné, že súd si v napádanom rozsudku z vykonaného dokazovania vybral len tie časti dokazovania, či už na základe výpovede svedkov alebo písomností, ktoré mu zapadajú do vytvoreného konštruktú pre uznanie jej viny v súvislosti s vyvodzovaním údajného úmyslu, teda vedomosti obžalovanej a vôle spáchať škodu a seba, prípadne iného neoprávnene obohatiť. Poukázal na zrejme skutočnosti, ktoré obžalovanú vyviňujú. V rámci tzv. ospravedlňujúcich dôkazov ide v zásade hlavne o výpoveď svedkyne P., ktorá nemala najmenší dôvod vypovedať nepravdu, keďže nie je blízkou osobou obžalovanej, ani s ňou nie je v inom obdobnom vzťahu. Táto svedkyňa uviedla najpodstatnejšie skutočnosti, ktoré sú významné pre posúdenie viny, hlavne úmyslu a vedomosti o tvrdenom podvode, ktorý mala obžalovaná spáchať. V ďalšej časti cituje z výpovede tejto svedkyne, ktorá podľa názoru obhajoby, presne zapadá do celkového kontextu v zmysle toho, že L. všetky svoje peniaze dostal. Svedkyňa jasne potvrdzuje a objasňuje motív pre L., aby vykonal úkony využijúc a zneužijúc situáciu, že dostal peniaze od obžalovanej v hotovosti, teda bez dokladu, na to, aby mu ostali aj peniaze aj dom, čo však obžalovaná nevedela, pretože ešte v apríli 2013 v zmysle slov svedkyne, táto osobne videla výplatu peňazí, obžalovaná vyplatila L. 50 000,- eur v hotovosti, a to ako druhú splátku. O žiadnom odstúpení od kúpnej zmluvy nemala vedomosť, jej vedomosť o tejto skutočnosti sa vyvodzuje len na základe výpovedí G.. Je preto možné dospieť jednoznačne k záveru, že obžalovaná nemohla vedieť o tom, že L. zjavne po dohode s G. urobili takéto právne prechmaty a za účelom prinávratenia si vlastníctva nehnuteľnosti po tom, ako už mal vyplatenú plnú sumu peňazí v hotovosti L. zo strany obžalovanej. V tejto súvislosti do tohto konceptu veľmi zreteľne zapadá procesný postoj G., ktorý na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať. V ďalšej časti obhajoba poukázala na to, že je zaujímavé, že súd neverí výpovedi svedkyne P. kvôli nejakým menším rozporom v jej výpovedi v porovnaní s jej výpoveďou z prípravného konania, avšak na druhej strane vehementne dôveruje G. a vychádza z jeho výpovede z prípravného konania, aj keď tento svedok na hlavnom pojednávaní vypovedať odmietol. Zdôraznil, že jednou zo základných zásad trestného procesu v konaní pred súdom je zásada ústnosti a bezprostrednosti, keď súd musí vyhodnocovať skutočnosti cez proces dokazovania, nielen z toho, čo svedkovia povedia, ale aj z toho ako sa procesne správajú a aký postoj zaujímajú pred súdom. Jednoznačne takýto postoj svedka je nutné vyhodnocovať minimálne v kontexte jeho nevieryhodnosti; súd sa však s týmto nijako nevysporiadal

a prihliadol na výpoveď G. ako na jednu z hlavných usvedčujúcich dôkazov a výpoveď svedkyne P. vzhliadol ako nevieryhodnú. L. mal jasný motív spočívajúci v tom, že mal aj peniaze a ostali mu aj nehnuteľnosti. Je absolútne logické a racionálne, aby súd vyhodnotil jeho postoj, jeho výpovede v tomto konaní v danom kontexte, ktorý dôkazne zreteľne objasňuje nezainteresovaná svedkyňa P., ktorá v podstate všetky tieto skutočnosti objasnila, vo vzťahu k L. jednoznačne preukazujúco jeho motív obohatiť sa a spolu s G. podviesť obžalovanú B., čo následne malo priamy súvis v podvedení a spôsobení škody u samotných poškodených. Toto je jedna z rozumných skutkových alternatív, ktorá pri vyhodnocovaní dokazovania prichádza do úvahy s ohľadom na výpoveď svedkyne P. a obžalovanej, ako aj vo svetle výpovede svedka Q., ktorý potvrdil, že G. vykonal na obžalovanú podvody. Túto skutkovú alternatívu je nutné chápať minimálne v rovine „rozumnej pochybnosti“ v kontexte zásady „in dubio pro reo“. Súd fabuluje pri zdôvodňovaní nevieryhodnosti svedkyne P., keď tvrdí že v prípravnom konaní vypovedala táto svedkyňa len o jednom odovzdaní peňazí L. zo strany obžalovanej. K tomuto uviedol, že aj na hlavnom pojednávaní svedkyňa vypovedala len o jednom odovzdaní peňazí L. zo strany obžalovanej. Vo výpovedi z prípravného konania vypovedala o dvoch výplatách pre L. a to po prvýkrát zhodne, ako vypovedala na hlavnom pojednávaní, uviedla, že mu určitú sumu vyplatil G. na stretnutí v Dunajskej Strede a druhýkrát mu peniaze vyplatila obžalovaná, teda zhodne svedkyňa v oboch svojich výpovediach uvádza, že L. bol vyplácaný dvakrát, po prvýkrát zo strany G. a po druhýkrát zo strany obžalovanej. Z uvedeného je zrejmé, že súd nemal relevantný dôvod zavrhnúť výpoveď svedkyne P., nakoľko ani nemal za preukázanú akúkoľvek skutočnosť, ktorá by ju činila nejak pozitívne zaujatou vo vzťahu k obžalovanej. Takýto postoj pri vyhodnocovaní dokazovania je pochybný aj vzhľadom na európsku judikatúru.

Prokurátor ani poškodení sa k podanému odvolaniu nevyjadрили.

Spis bol tunajšiemu súdu predložený na rozhodnutie o odvolaní dňa 12. 11. 2025.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu sa konalo za účasti obhajcu obžalovanej, splnomocnenkyne poškodených a prokurátora krajskej prokuratúry. Obžalovaná požiadala písomným podaním zo dňa 22. 01. 2026 o vykonanie verejného zasadnutia v jej neprítomnosti. Z tohto dôvodu vykonal krajský súd verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovanej.

Prokurátor na verejnom zasadnutí uviedol, že nepadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, s ktorými sa stotožňuje, preto navrhol odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť.

Splnomocnenkyňa poškodených na verejnom zasadnutí navrhla rozhodnúť o škode rovnako ako rozhodol okresný súd.

Obhajca obžalovanej na verejnom zasadnutí poukázal na odôvodnenie odvolania a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovanú spod obžaloby oslobodiť z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a poškodených odkázať s ich nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť odvolania obžalovaného a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, a preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaná podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

Preskúmaním spisového materiálu, ako aj napadnutého rozsudku, krajský súd zistil, že dňa 01. 03. 2019 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Žiar na Hronom pod sp.zn.: 2Pv/154/14/6613 obžalobu na obvinenú A. B. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaná vyhlásila, že sa cíti byť nevinná zo spáchania žalovaného skutku, na základe čoho bolo vykonané dokazovanie výsluchom obžalovanej, výsluchom svedkov - poškodených F. A. a J. K., výsluchom svedkov F. G., F. Q. D., G. L., N. P., G. D., J. P., prečítaním listinných dôkazov a správ k osobe obžalovanej.

V prvom rade je potrebné uviesť, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä však zásady zákonného procesu § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu § 2 ods. 9 Trestného poriadku, voľného hodnotenia dôkazov § 2 ods. 12 Trestného poriadku i rovnosti strán (kontradiktórnosti) § 2 ods. 14 Trestného poriadku.

Krajský súd preskúmaním veci zistil, že rozhodnutie okresného súdu v časti právneho posúdenia konania obžalovanej zodpovedá stavu veci a zákonu. V rámci právneho posúdenia okresný súd nepochybil, keď konanie obžalovanej, ktoré bolo v konaní nepochybne preukázané, posúdil ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom od 06. 08. 2024, keďže pre aplikáciu tejto skutkovej podstaty boli naplnené všetky zákonom požadované predpoklady.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku riadiac sa ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s produkovanými dôkazmi a akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Vina obžalovanej bola preukázaná výpoveďou poškodených F. A. a J. K.. Z výpovede poškodeného K. vyplýva, že spolu s poškodeným A. si mali možnosť privyrobiť tým, že sa na nich napíše nehnuteľnosť po dobu troch až šiestich mesiacov s tým, že si zoberú úver a bude ho splácať obžalovaná, čo mu povedal Q., ktorý im aj vyplatil odmeny. Spolu s Q. išli do banky, kde bola aj obžalovaná. Neskôr zistili, že sa peniaze sťahujú z účtu poškodeného A., ktorý svoj účet uviedol v zmluve. Kontaktovali obžalovanú, s ktorou sa stretli a pýtali sa jej čo je s financiami, ktoré do toho už investovali, na čo obžalovaná odpovedala, že nastal nejaký problém, ale že peniaze prídu a neskôr sa už prestala ozývať a nedalo sa jej dovolať. Poškodený K. uviedol, že mu bola vysvetlená celá situácia tak, že nehnuteľnosť na nich mala byť napísaná po dobu tri až šesť mesiacov a oni by si zobrali úver, ktorý by mohla splácať nejaká tretia osoba pani B.. Po nejakej dobe úver nikto nesplácal. Dom na nich prepísaný nebol. Skutočnosti uvedené poškodenými potvrdzujú aj ďalší svedkovia. Svedok G. uviedol, že obžalovaná mu povedala, že jej známy F. Q. zo A., ktorý jej dáva ľudí do banky jej dal dvoch mladých bielych koňov, na ktorých jej kamarátka R. Q. vybavila úver v SĽSP v Banskej Štiavnici a že každému dala dobrú províziu. Svedkyňa F. D. uviedla, že bolo spracované trestné oznámenie na obžalovanú a G., ktorí úvery tohto typu spracovávali cez svojich tipérov, prostredníctvom ľudí, ktorí následne odkupovali tieto nehnuteľnosti a následne ďalej predávali prostredníctvom ľudí, ktorých zase získali pre úver, a tak sa vyplatili. Boli to takzvaní investori, pre ktorých sa potom hľadali ľudia ako poškodení A. a K.. Rozprávala s poškodenými, ktorí jej povedali, že obžalovaná im povedala, že ona bude úver splácať a nikdy sa to nestalo. Svedok L. jednoznačne poprel, že by mal on splácať tento úver za poškodených, nemal na to žiadny dôvod. Poškodených nepozná, ich mená mu nič nehovoria. Obžalovaná je usvedčovaná aj výpoveďou svedka G. D., ktorý uviedol, že mu bola ponúknutá nehnuteľnosť s tým, že sa napíše na neho a že za to dostane nejaké peniaze, ale žiadne peniaze mu nedali. Prvotne ho s týmto kontaktoval F. Q., ktorý to všetko riešil s obžalovanou. Obžalovaná bola hlavnou figurantkou, ona mala na starosti prepis nehnuteľností, vybavenie úveru atď..

Je potrebné poukázať aj na listinné dôkazy, a to kúpnu zmluvu zo dňa 06. 11. 2012, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v katastrálnom území M., kúpna cena bola určená 120 000,- eur s tým, že kupujúci uhradí kúpnu cenu v hotovosti do rúk predávajúceho v deň podpisu zmluvy. Kupujúcim bola spoločnosť FC REAL, za ktorú zmluvu podpísali konatelia F. G. a A. B.. Predávajúcim bol G. L.. Svedok G. L. sa jednoznačne vyjadril, že mu bola vyplatená časť kúpnej ceny vo výške 10 000,- eur, avšak zvyšná časť vo výške 110 000,- eur mu do dnešného dňa vyplatená, nebola. Vyplatených 10 000,- eur napokon vrátil naspäť po odstúpení od zmluvy, pričom listinu o odstúpení od zmluvy podpísal 07.11.2012. Sumu 10 000,- eur vrátil v hotovosti. Mal byť pri tom syn obžalovanej G. B. spolu s ďalšou osobou. Príjmový doklad bol predložený do súdneho konania pred Okresným súdom Dunajská Streda, ktorý vydal predbežné opatrenie, ktorým zakázal nakladanie s nehnuteľnosťou a neskôr právoplatne rozhodol rozsudkom, že vlastníkom nehnuteľnosti je G. L.. Do spisu bolo pripojené aj čestné vyhlásenie vyhotovené 18. 04. 2013, ktorým bývalý konateľ F. G. prehlásil,

že dňa 07. 11. 2012 do rúk predávajúceho (L.) odovzdal len sumu 10 000,- eur. K úhrade zvyšnej sumy nedošlo.

Dňa 26. 03. 2013 bola medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom a poškodenými ako dlžníkmi uzavretá zmluva o splátkovom úvere, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkom úver vo výške 96 000,- eur s mesačnou splátkou 443,43 eur na 360 splátok. Podľa výpisu z vyššie uvedeného účtu bol dňa 28. 03. 2013 na tento účet vykonaný bezhotovostný vklad v sume 95 000,- eur. Dňa 17. 04. 2013 bol vykonaný výber hotovosti v sume 60 000,- eur a dňa 18. 04. 2013 výber hotovosti v sume 30 000,- eur. Výber hotovosti 60 000,- eur uskutočnila obžalovaná a výber hotovosti 30 000,- eur uskutočnil G. B., syn obžalovanej. Uvedený účet vedený v O. O., J. bol podnikateľský účet spoločnosti FC REAL, s.r.o., ktorý bol založený 21. 12. 2011 a zrušený 05. 06. 2013, dispozičné právo k účtu mali obžalovaná, G. B. a F. G..

Zároveň bola dňa 26. 03. 2013 medzi predávajúcim FC REAL, s.r.o. a kupujúcimi, poškodenými A. a K. uzavretá kúpna zmluva, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území M. s tým, že kupujúci uhradia kúpnu cenu z poskytnutého úveru na účet číslo XXXXXXXXXXX/XXXX do 31. 03. 2013. Podľa vyjadrenia Okresného úradu Dunajská Streda, katastrálny odbor zo dňa 05. 09. 2014 nebol zo strany predávajúceho spoločnosti FC REAL, s.r.o. podaný návrh na vklad kúpnej zmluvy medzi predávajúcim a kupujúcimi poškodenými, a teda k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nedošlo. Obžalovaná žiadnym spôsobom nevysvetlila, prečo návrh na vklad nebol podaný.

K námietkam obhaju ohľadne čítania zápisnice o výsluchu svedka G. z prípravného konania, je potrebné uviesť, že svedok na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať z dôvodu, že by si mohol privodiť nebezpečenstvo trestného stíhania, nakoľko na Okresnom súde Žilina je na neho a obžalovanú podaná obžaloba pre trestné činy podvodu, pričom ide o podobné skutky ako v tejto prejednávanej veci. Krajský súd poukazuje, že ide o zákonný dôvod odmietnutia vypovedať zo strany svedka, pričom Trestný poriadok takúto procesnú situáciu rieši umožnením prečítania zápisnice o predchádzajúcej výpovedi svedka, čo okresný súd aj urobil. Krajský súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali pochybnosti o dôveryhodnosti svedka G. naviac, keď skutočnosti ním uvádzané boli preukázané aj ďalšími vykonanými dôkazmi. Na druhej strane výpoveď svedka Q., na ktorú sa odvoláva obžalovaná v podanom odvolaní, (najmä na jeho tvrdenie, že G. urobil na obžalovanú podvody) je potrebné vyhodnotiť ako nevierohodnú, keďže skutočnosti uvádzané svedkom Q., najmä to, že s obžalovanou nespolupracoval a nevyhľadával pre ňu ľudí, boli vyvrátené vyššie uvedenými výpoveďami svedkov.

Pokiaľ ide o výpoveď svedkyne P. o odovzdaní väčšej sumy peňazí L., a to dvakrát zo strany obžalovanej, je potrebné uviesť, že svedkyňa nežila so svedkom L. v spoločnej domácnosti, len ho navštevovala a v rámci výpovede si nebola istá ani presnou sumou peňazí, len usudzovala, že išlo o vyššiu sumu, ale nevedela uviesť o akú. Spočiatku uviedla, že odovzdanie 50 000,- eur videla a 40 000,- eur bolo len z rečí L., avšak napokon uviedla, že nevidela aká to bola presná suma. Ani pri jednej z týchto údajných platieb L., ktoré on poprel, nebol predložený žiadny doklad o výplate takejto sumy peňazí. Zároveň vyznieva nelogicky, že svedok L. po odstúpení od zmluvy vrátil len sumu 10 000,- eur synovi obžalovanej (ak by dostal viac), o čom bol vyhotovený aj príjmový doklad. Zároveň podpísal listinu „Odstúpenie od kúpnej zmluvy“, v ktorej vyzval kupujúceho k uzavretiu mimosúdnej dohody a vrátenie vzájomných plnení, prostredníctvom ktorej dôjde k zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam naspäť na neho a pri uzavretí ktorej vráti zaplatených 10 000,- eur. Uvedené prijal proti podpisu F. G., konateľ FC REAL, s.r.o. dňa 07. 12. 2012. Nie je pravdou, že obžalovaná nevedela o odstúpení od zmluvy, keďže odstúpenie od zmluvy zo strany G. L. jej odovzdal F. G. dňa 07. 12. 2012 osobne.

Senát krajského súdu poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Krajský súd preto uzatvára, že v konaní pred okresným súdom boli vykonané všetky potrebné dôkazy, pričom skutkový stav veci bol zistený v rozsahu nevzbudzujúcom žiadne relevantné pochybnosti.

Vyššie uvedené skutočnosti sú len tie najdôležitejšie, ktoré považoval krajský súd za potrebné uviesť vzhľadom na odvolaciu argumentáciu obžalovanej vo vzťahu ku skutkovým a právnym záverom okresného súdu, pričom s podrobnejším odôvodnením v tomto smere odkazuje na písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Krajský súd totiž poukazuje na to, že v inštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a súdu druhého stupňa tvoria jednotu.

Krajský súd dospel k záveru, že výrok o vine obžalovanej zodpovedá vykonanému dokazovaniu a je vecne správny. Okresný súd nepochybil ani pri určovaní právnej kvalifikácie aplikácie príslušného znenia Trestného zákona s ohľadom na dátum spáchania skutku obžalovanou a za súčasného rešpektovania zásady uvedenej v § 2 ods. 1 druhej vety Trestného zákona, v zmysle ktorého, ak v čase medzi spáchaním trestného činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. V danom prípade došlo k nadobudnutiu účinnosti nového zákona konkrétne zákona číslo 40/2024 zo dňa 08. 02. 2024 v spojení s nálezom Ústavného súdu SR sp.zn.: PL I. ÚS 3/2024 zo dňa 03. 07. 2024, zverejnený pod číslom 215/2024, účinným od 06. 08. 2024, ktorý je pre obžalovanú priaznivejší.

Podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku sa značnou škodou rozumie suma dosahujúca najmenej 100 násobok sumy 266,- eur.

Podľa Trestného zákona, v znení účinnom od 06. 08. 2024, sa väčšou škodou rozumie škoda prevyšujúca 20 000,- eur. V tejto prejedávanej veci bola poškodeným spôsobená škoda zodpovedajúca výške schváleného úveru 96 000,- eur, a teda spadá pod definíciu väčšej škody.

Podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky. Odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním značnú škodu.

Podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, účinného od 06. 08. 2024, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky. Odňatím slobody až na štyri roky sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním väčšiu škodu.

V danom prípade skutok zodpovedá prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 ods. 2 Trestného zákona, v znení účinnom od 06. 08. 2024.

K výroku o treste krajský súd uvádza, že Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov.

Pre ukladanie trestov platia zásady, ktoré ustanovuje Trestný zákon v § 34. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchatel'ovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchatel'a k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody, o odstránenie škodlivých následkov trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Ustanovenie § 34 ods. 2 a 6 Trestného zákona umožňuje uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere,

ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy trestov možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe.

Obžalovaná bola doposiaľ dvakrát súdne trestaná, a to trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/73/2018 zo dňa 3.10.2018, právoplatným dňa 14.11.2018 bola uznaná vinnou za prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, za čo jej bol uložený peňažný trest vo výmere 800,- eur, ktorý dňa 14.11.2018 zaplatila a v danej veci sa na ňu hľadí akoby nebola odsúdená. Rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 5T/18/2016-2182 zo dňa 29.4.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/74/2022 zo dňa 23.10.2023, právoplatným dňa 23.10.2023 bola uznaná vinnou zo zločinu vydierania v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaná sa žalovaného trestného činu dopustila skôr ako bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 5T/18/2016-2182 zo dňa 29.4.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/74/2022 zo dňa 23.10.2023, právoplatným dňa 23.10.2023 boli splnené podmienky pre ukládanie súhrnného trestu. Okresný súd obžalovanej správne od uloženia súhrnného trestu upustil, keďže trest uložený predchádzajúcim odsúdením je vzhľadom na okolnosti prípadu, odstup času od spáchania skutku, možné považovať za dostatočný.

Vadami netrpí ani výrok o náhrade škody. Obaja poškodení si nárok na náhradu škody uplatnili riadne a včas, čo do dôvodu a výšky, o ktorej súd nemal žiadne pochybnosti a vzhľadom aj na vyjadrenie poškodených, že si splácanie úveru rozdelili, okresný súd správne zaviazal obžalovanú nahradiť poškodeným škodu tak, že poškodenému K. je obžalovaná povinná nahradiť sumu 48 000,- eur a poškodenému A. sumu 48 000,- eur.

S poukazom na vyššie uvedené krajský súd, nezistiac dôvod na zmenu alebo zrušenie rozsudku okresného súdu, odvolanie obžalovanej ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.